

Francouzský dýchánek ve třech (tisících)

Briançon

ROZHODNUTÍ, KAM JET V LÉTĚ NA BIKOVOU DOVOLENOU, PADLO JIŽ V ÚNORU – DO FRANCIE! FRANCIE, TO JSOU PRO HODNĚ SPORTOVNĚ ZALOŽENÝCH LIDÍ LYŽE. A KDE SE LYŽUJE, DÁ SE TAKÉ PARÁDNĚ JEZDIT NA KOLE. INSPIRACE PŘIŠLA PŘI PROHLÍŽENÍ PŘEKRÁSNÝCH FOTEK Z OBLASTI QUEYRAS. BYLO JASNO.

Již přejezd z Itálie do Francie nám naznačuje, že se v příštích dnech budeme pohybovat jako na houpačce. Serpentiney do sedla Col d'Izoard (zařazováno do etap Tour de

France) se zdají nekonečné a my se zatajeným dechem sledujeme úžasnou alpskou scenérii. Konečně se dostáváme do vesničky Arvieux, kde budeme sedm nocí usínat zna-

vení vysokohorským vzduchem a najetými kilometry, hlavně těmi vertikálními. Složení posádky čtyři muži a dvě křehké dívky.

TOP 10 MÍST JEŽ NEMINOUT

1. Col d'Izoard (2360 m n. m.)

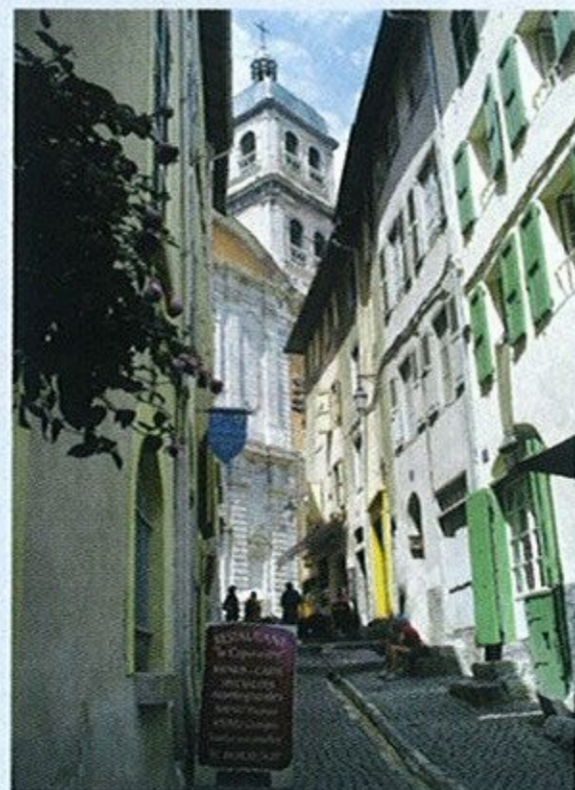
Na vrcholku sedla je malé muzeum Tour de France. Sedlo je zařazováno do etap Tour a závodníky považováno za extrémně těžké – tak, že je na stupnici stoupání od nejtěžšího (1) po nejlehčí (4) za hranicí kategorizace (tzv. Hors Catégorie). Poprvé zařazeno v roce 1986 a zatím naposledy v roce 2008. Délka je z Guillestre 15,9 km s průměrným stoupaním 6,9%, z Briançonu 20 km s průměrem 5,8%.

2. Col Agnel (2744 m n. m.)

Sedlo na hranici Itálie a Francie. Délka stoupání z Château Queyras je 20,5 km s průměrným sklonem 6,6%. Z Casteldelfino (Itálie) je to 22,4 km s průměrem 6,5%. V Alpách je to třetí nejvyšší sedlo, kterým prochází silnice.

3. Briançon

Jedno z nejvýše položených měst v Evropě (1321 m), leží pouhých 10 km od italských hranic. Díky své poloze na skalnatém výběžku nad údolími řek Durance a Guisane v minulosti město střežilo přístup ke Col de Montgenevre, jednomu z nejstarších a nejdůležitějších průsmyků vedoucích do Itálie. Staré město pocházející převážně z 18. století je obklopeno mohutnými zdmi – autorem byl známý vojenský architekt Vauban. Ve městě je rovněž muzeum lyžování.

4. Lázně v Le Monetier les Bains

Termální lázně nabízí prostor pro relaxaci v pramenech, jejichž teplota kolísá mezi 30 a 50 stupni Celsia. Kapacita je omezena, proto je vhodná rezervace. Lázně se nachází zhruba 15 km severovýchodně od Briançonu.

5. Guil

Řeka, která je velmi oblíbená mezi vodáky. Za necelých 40 eur zde můžete zkusit mimo jiné i rafting. Raftová základna je v Château Queyras.

6. Fort Queyras

Pevnost ve vesničce Château Queyras. Středověký symbol moci, obrany proti nájezdníkům a brána do oblasti Briançonnais leží v nadmořské výšce 1400 metrů. Pevnost byla také centrem náboženských válek v 16. století, které rozdělily království.

7. Via ferrata v Château Queyras

Krátká (asi na dvě hodiny), ale velmi technická cesta, která vede v kaňonu řeky Guil a obtáčí se kolem pevnosti. Balancování na skále, kde pod vámi doslova bouří řeka (v některých místech i obtížnosti WW V), je opravdu zážitek. Možnost zapůjčení ferratového setu je na raftové základně.

8. St.Véran

St.Véran leží ve výšce 2040 metrů a je údajně nejvýše položenou celoročně obydlenou vesnicí v Evropě. Najdete ji na východním svahu údolí řeky Aigue Blanche, sedm kilometrů jižně od Ville-Vieille. Jsou zde hezky zrekonstruované kamenné i dřevěné domy a kašny. Nenechte si ujít místní výrobu sýrů.

9. Lac de Serre-Ponçon

Přehrada, která leží zhruba 20 km jihozápadně od Guillestre. Je to jedna z největších přehrad v západní Evropě a byla postavena, aby zabránila záplavám, které působily velké škody. Poprvé navržena v roce 1895, stavba začala 1955 a dokončena byla roku 1961. Sbírá vodu z 3600 km².

10. The Barre des Écrins (4102 m n. m.)

Vrchol, který je součástí Massif des Écrins a je zároveň nejjižnějším alpským štítem v Evropě vyšším než 4000 metrů. Cesta na něj vede z Pré de Madame Carle přes ledovec Glacier Blanc a údajně, spolu s vrcholem Dôme des Écrins, je zdolání Barre des Ecrines nejjednodušší mezi čtyřtisítkami v Alpách.

DEN PRVNÍ
start Arvieux přes Col du
Tronchet, Souliers, Aiguilles,
Fort Queyras cíl Arvieux
délka 41 km nastoupáno 1300 m
sjezd 1300 m

Na začátek plánuji lehčí trasu. Po probuzení je nám jasné, že na kopcích bude frišno – ve výšce kolem 2200–2300 m n. m. napadl poprášek sněhu. S taktikou, že je lepší na kopec vyjet po asfaltu či zpevněné cestě a dolů se pustit terénem, vyrážíme po silnici směr Col d'Izoard a zkusíme, jaké pocity asi zažívají cyklisté na Tour. Z dvacetikilometrového kopce pojedeme sotva třetinu. Silničářů je tu mraky a nezdá se, aby nás „podávají“ i zralí šedesátníci. Ráj je to tu také pro motorkáře, těch je tu ještě více než cyklistů. Po asi šesti kilometrech odbočíme u parkoviště z asfaltu vpravo a začíná terén. Sledujeme turistickou značku GR 58, která nás vede vzhůru (sjezdy „géerka“ jsou místy velmi technické, ale z 90% sjízdňné; náročnost stoupání odpovídá náročnosti sjezdů). Kdo netlačí – vyhrává. Singletrack se chvíli jen tak lehce vlní, aby nás nechal pokochat se, přičemž se člověku derou na mysl ona známá homolkovská panorámata.

Asi stometrové závěrečné stoupání do sedla Col du Tronchet sundalo většinu naší šestičlenné posádky ze sedla, ale výhledy a následující sjezd byly zaslouženou náhradou za tuto potupu. Po zhruba třikilometrovém sjezdu projíždíme vesničkou Souliers, abychom v první pravotočivé „stosmdesátce“ uhnuli z asfaltky opět do terénu. Cesta klesá a opět stoupá a chvíli nato vyjíždíme z lesa u vesničky Rouet a pokračujeme dále po GR 58 až do Aiguilles. Sjezd do městečka je zpestřen čendovým pokusem obdržet letecký průkaz. Na kameni, který jsem zdolal (a na jeho naléhání ještě jednou, abych „mu to ukázal“), se mu to „daří“ a jeho let přes přední osu má úspěch u všech členů posádky (známky za styl – 5,9-5,9-6-6). Odnáší to žebra, jak se později ukázalo asi naražená. Čenda však není z cukru a zbytek pobytu s občasným pohekáváním absolvuje v pohodě.

V městečku přejíždíme řeku Guil a podél proudu jedeme až do Château Queyras. Tato vesnička se pyšní nádhernou pevností Fort Queyras, kterou uvidíme v průběhu našeho pobytu ještě několikrát. Výlet zakončujeme nepříjemným šestikilometrovým stoupáním od řeky k penzionu.

DEN DRUHÝ
start Arvieux přes Col del
Furfande, Col Garnier
cíl Guillestre délka 33 km
nastoupáno 1400 m
sjezd 1800 m

Opět se probouzíme do slunečného rána a plní optimismu hledíme vstříc dlouhým kopcům. Dnes nás hned zpočátku čeká asi desetikilometrové stoupání do sedla Col de Furfande. Z penzionu jedeme asi dva kilometry po asfaltu dolů a pak už jen nahoru. Po chvíli potkáváme starou známou GR 58. Cesta je v horní části zpestřena dvěma sněhovými poli. Má GPS ukazuje v sedle Col de Furfande 2502 m n. m., takže už máme krásných asi 900 výškových metrů. Na deseti kilometrech... Vytahujeme rychlé i pomalé cukry, fotíme a užíváme si tu nádheru.

Dolů pokračujeme parádním singletrackem až k jezeru Lac de la Valette. Zde potkáváme místní bikery, všichni sedlají luxusní endura a mají luxusní hadry, chrániče, integrálky – a minimálně pět křížků na krku. Tomu se říká umět žít! Tito „staroušci“ nám sdělují, že další úsek je spíše turistický a už mažou nahoru. Po chvíli snažení slézám i já. Na další (dnes poslední) vrchol Col Garnier všichni víceméně tlačíme. Sjezd je ovšem parádní, navíc se nám otevírá pohled na městečko Guillestre a údolí řeky Guil, kde je cíl naší cesty. Zde také doplňujeme zásoby v místním Carrefouru. Nakládáme se do auta, které jsme si tam dopoledne přivezli, a jedeme zpět.

DEN TŘETÍ
stroje odpočítat a vyrážíme
na pěší výlet.

DEN ČTVRTÝ

start Fort Queyras přes La Rua,
Molines en Queyras, Col
Agnel cíl L'Echalp délka 49 km
nastoupáno 1680 m
sjezd 1650 m

Dnes nás čeká opravdová sjezdová (a bohužel i výjezdová) lahůdka. Z Château Queyras začínáme stoupat směrem na kopec Sommet Bucher, kde naše tempo zvyšují za námi běžící krávy a jejich honák na čtyřkolce. Unikáme bez úhony (krávy zahnuly na pastviny) a sjíždíme do vesnice La Rua, kde obdivujeme krásné dřevěné stavby včetně kašny na návsi. Následuje kousek po asfaltu, po němž vjíždíme do údolí říčky Agnelle. Sjíždíme k ní a jedeme příjemnou cestou proti vodnímu toku. Unikáme tak zčásti stoupání po asfaltu. Po přebrození řeky se nicméně jeho závěrečným osmi kilometrům a 650 výškovým metřům nevyhneme. I zde nás předjíždí spousta žiletkářů.

Sedlo Col Agnel je také na seznamu Tour de France. Leží na hranici Itálie a Francie ve výšce 2744 m n. m. Odtud by měla vést turistická značka, ta je však dosud pod sněhovým polem, které naštěstí úspěšně obcházíme po louce. Chvilku vedeme po rozbité cestě a před dalším, asi 300 metrů širokým sněhovým polem už není úniku. Jdeme tedy přes. S mokřýma nohama vyšplháme

na výškový rekord 2904 m. Pohled na jezera Lac Foreant a Lac Egorgeou nás nepotěšil – jsou zčásti zamrzlá (je konec června). Je také pozdní hodina, a tak se rozhodujeme rychle – já a Petr jedeme vstříc sněhovým polím a ostatní se pod vedením Čendy vrací na silnici (také ve sněhu). Po tretrách kloužeme asi 500 m dlouhým svahem. Poté využíváme koryta potoka i okrajů jezer k pohybu v sedle, neb cesta je v horních partiích převážně pod sněhem. Panorámata úžasná, ale máme boty durch a začíná být zima. Proud adrenalinu z jetelných úseků však potlačuje únavu a nechává rychle zapomenout na sněhové martýrium. Petr párkrát zaváhá a pak už radši moc neriskuje

a jede opatrně. Já mám od brzdění pěkně ztuhlé ruce. Sjezd údolím je technicky dost náročný – 8 km a 1100 metrů převýšení. Bez sněhu to musí být mazec!

DEN PÁTÝ

start St. Véran přes Chapell
de Clausis, Lac de la Blanche
cíl St. Véran délka 18 km
nastoupáno 500 m sjezd 500 m

Po náročném dni volíme lehčí trasu. Čenda s partou budou projíždět okolí penzionu a já s Petrem jedu do St. Véranu, což je nejvýše položená vesnice v Evropě. Odtud míříme vrstevnicovou cestou směrem

PRAKTICKÉ INFORMACE

info o oblasti

Queyras (Parc Naturel Régional Du Queyras) byl vyhlášen přírodním regionálním parkem až v roce 1977. Zaujímá plochu 650 km² a nachází se jihovýchodně od města Briançon rozprostřen kolem nejvyššího obydleného údolí Hautes Alpes přímo v sousedství italských hranic. Vzhledem k tomu, že je oblast položena jižněji, převládá na většině území sucho, slunečné počasí, modrá obloha a díky rozdílným nadmořským výškám jsou zde i velké rozdíly teplot.

trasa z ČR

Praha – Rozvadov – Mnichov – Memmingen (96) – Bregenz – CHUR (E43) – Lugano – Milano – Torino (A4) – Susa (A32) – směr Bardonecchia (A32) – kousek za Oulx odbočka na SS24 na Cesana – Briançon – Col d'Izoard (D902) – Arvieux. Z Prahy je vzdálenost zhruba 1100 km. Na švýcarských dálnicích potřebujete dálniční známku (40 CHF) a pár eur vás budou stát i italské dálnice.

na čem vyjet, náročnost

Oblast Queyras je pro all mountain až enduro ježdění jako stvořená. Davy bikerů tu naštěstí nenajdete. Jezdec by měl mít bike dobře zvládnutý, aby si užil všechny sjezdy hezky v sedle – tedy za ním, ale v pedálech. Najít zde můžeme lehké, ale také velmi těžké terény. Výlety se dají za podpory auta udělat i více „sjezdové“ než šlapací. Ideální je celoodpružený bike s minimálně 120 mm zdvihu.

terén

Místy dlouhá táhlá stoupání (lze zvolit asfalt nebo šotolinu), technické sjezdy i výjezdy, na některých místech i vyložené sjezdové pasáže.

jak se orientovat

Pro GPS je vhodná Topo France v2, která měla všechny trailly a cestičky. Na papíře se nám osvědčily mapy z Institut Geographique National (www.ign.fr) s označením 3537 ET, 3536 OT a 3637 OT v měřítku 1:25 000. Vhodná je také mapa Parc naturel régional du Queyras Ubaye (Libris – édition Didier Richard) 1:60 000. Všechny jsou ke koupi v Briançonu v knihkupectví u náměstí, mapy z IGN lze objednat i přes internet.

kdy vyjet

Nechcete-li skončit na sněhovém poli s kolem na zádech, zvolte k návštěvě nejdříve polovinu až konec června. Vše záleží na tom, jak byla předešlá zima dlouhá a tuhá. Ideální se jeví přelom června a července, kdy nebude ještě příliš teplo. Koncem června bylo počasí stále – přes den sluníčko a večer občas bouřka.

náročnost

Středně vysoká. Potřebujete technickou, fyzickou i psychickou připravenost.

nejen na vlastní pěst

do této lokality můžete vyrazit i s cestovní kanceláří, zájezdy sem pořádají například Adventura (www.adventura.cz) a CK Kudrna (www.kudrna.cz)

Odtud následuje luxusní úsek po GR 58 s několika mělkými brody až do St. Véranu. Pro drsné bikery je doporučováno udělat si při cestě nahoru „odbočku“ na Pic de Château Renard (odbočka je zhruba tři kilometry od St. Véranu a začíná u většího parkoviště) – čeká na ně osm kilometrů šotoliny a 680 m převýšení. Na vrcholu se nachází observatoř postavená v roce 1974.

DEN ŠESTÝ
start Col d'Izoard přes Cervières
cíl Briançon délka 32 km
nastoupáno 800 m sjezd 1800 m

Den šestý je dnem pevností nad Briançonem. Tomáš s Petrem vysedají již na Col d'Izoard a do Briançonu to mažou po asfaltu dolů. Parádní sjezd, naše caravella jim v zatáčkách nestačí. Z města stoupáme po rozbité silnici až k první pevnosti Ancien Fort d'Anjou. Je odtud nádherný pohled na celé údolí i s řekou Durance. Jedeme dále, odbočujeme z asfaltu a v ostrých zatáčkách dojíždíme až k opuštěné osadě la Seyte Anc. Baraq. Je tu pár rozbořených domů a pozůstatky lanovky. Vypadá to na dešť, a tak se nikdo nebrání tomu, abychom se začali vracet. Uhýbáme tedy doleva a po šotolinové cestě sjíždíme parádním sjezdem k pevnosti Ancien Fort Dauphin. Odsud už je to jen kousek do Briançonu. Zde proběhnou nezbytné nákupy na poslední večer a v sobotu už mažeme zpátky domů, do Prahy, do Podolí.

Text a foto: Daniel Klotz

ke kapličky Chapell de Clausis. Cestou vstupujeme do přírodního parku Queyras a míjíme další Chapell – Sainte Elisabeth. Cesta pokračuje až k jezeru Lac de la Blanche,

kde je hospoda. Dáváme si zasloužené pivo a sledujeme turisty šplhající na okolní třítisícovky. Sjezd vede až k Chapell de Clausis po stejné cestě.